

шени въ топлото сѣно, тритѣ дечица пѣха полека, а по бузитѣ имъ се стичаха сълзи. Бащата извика сърдито:

— Каква е тая пѣсенъ отъ васъ? Защо сж тия сълзи?

— Татко! — продума момчето — ти не ни давашъ никога да запѣмъ нашитѣ стари, радостни пѣсни, не давашъ ни да говоримъ по кжци. Остави ни сега, нека си поплачемъ.

— Защо да плачете?

— Защото стана лошъ, много лошъ.

Той нищо не каза, не погледна децата, не сложи бащина ржка на коситѣ имъ. Отиде въ градината, гдето бѣха заровени жълтицитѣ. Постоя, помълча и изведнажъ махна съ ржка: Не, нѣма да похарча паритѣ си, нѣма!“

Презъ зимата, когато децата му ходѣха въ сжщитѣ стари, дрипави дрехи, сърдцето му не трепна, очитѣ не спрѣха на рожбитѣ му.

Доиде пролѣтътa, топли вѣтрове събаряха снѣга отъ горитѣ, изъ бистрото небе надъ селото плувнаха два щъркела. Тоя день Матейко и жена му бѣха на лозето. Въ градината влѣзе непознатъ човѣкъ, съ хубави градски дрехи и усмивка на устнитѣ. Децата го посрещнаха съ учудени очи, поканиха го вжтре, но гостѣтъ спрѣ на двора и огледа кжщата. Тя бѣше сжщата, старата сламена кжщурка. Тѣхнитѣ дрехи бѣха сжщитѣ, но лицата имъ не приличаха на китка зрѣли череши. Непознатиятъ попита:

— Кжде е баща ви?

— На лозето. Ти кой си?

— Азъ съмъ онзи, който направи голѣмо добро на беднитѣ ви родители.

Момчето спрѣ голѣми очи върху непознатия.

— Какво добро си направилъ?

— Дадохъ имъ цѣла торба жълтици.

— Ти ли даде жълтицитѣ? Чакай!